За да бъде родопската одисея пълна, дойде ред да разкажа и за срещата си със сестра Христина, с която разговарях около час. Бях чувал и чел за нея… Дори преди време я бях гледал при Мартин Карбовски и ме заинтригува… Та използвах възможността да се видя с нея. Тя е простичка, обикновена жена. Определено не е интелектуалка – учила е само до шести клас, а след това е работила тежка физическа работа. Омъжила се е рано, но се е развела и е останала сама да се грижи за четирите си деца. Помакиня е, т. е. родена е мюсюлманка, която е била учена от своята майка, като види християнски свещеник, да бяга от него като от дявол. Но… някъде около Христовата възраст започва да й се явява, облечена в черно, Божията майка – Пресвета Богородица, и… най-накрая Сийка (светското българско име на сестра Христина) се решава на смела стъпка – да получи кръщение в православен храм. Във фанатизма си нейните роднини до четвърти братовчед престават да й говорят цели 17 години… Сийка приема името Христина, става монахиня, като при обета, който дава, казва, че вече няма свои деца, а отсега – нататък ще гледа на всички като на нейни деца (обръщението й към всеки е „сине"). Освен това дава и обет да не се докосва до мъж (36 години оттогава!). Внушава й се, че трябва да построи манастир на името на свети Пантелеймон, чието име не била чувала преди това. Водена от вътрешния си глас, намира подходящото място за манастира, който се намира между Пампорово и Смолян. Три години (и зиме, и лете) живее на палатка. Седем години на това място няма вода, а 11 години – ток. Твърди, че за да построи манастира се е наложило да пожертва къщите на децата си и сега те живеели на квартира, с изключение на най-малката, която живеела при нея. Изобщо това ми направи силно впечатление, че когато Богоридаца я попитала за три желания, които да й изпълни, едното от тях било, ако използва дарени пари за лични цели, те да се превръщат в змии… Имала желание и да отиде на Божи гроб в Йерусалим, което се сбъднало след 6 години молитви, но като отишла там, изпаднала в транс и нищо не помни… Пожелала си също да й бъде изпратен мъж, вещ в християнската вяра, който да я въведе в нея и да й бъде духовен спътник, но и да имал някакъв недъг, като знак, по който тя да го разпознае. Богородица й казала, че зрението е най-ценното за човека, защото чрез него влиза в общение с околния свят и… след време наистина се появява точно такъв мъж… с увредено око и вещ в православната вяра – брат Георги (видях го и него). Сестра Христина каза, че не искала нищо за себе си, а се молела за българския народ и за цялото човечество. Когато я попитах как помага на хората, които отиват при нея с проблеми, тя отговори: „Не аз им помагам, сине, а Бог!" Разказа случай с бизнесмен от Пловдив, който преди седем години, закъсал с бизнеса си, отишъл при нея. Помолил я за помощ. Тя му дала напътствия и нещата му потръгнали. След четири години отново отишъл при нея… Говорили – накрая той я попитал дали се нуждае от нещо. А тя точно в този момент нямала и стотинка в джоба си, пък в храма имало кандило, което гори денонощно, но маслото свършвало… И тя казала на бизнесмена да купи масло и да й го донесе. Той се съгласил пред нея, но като си тръгнал, тя го чула да прецежда през зъби: „ А бе… я си… Нямам си друга работа, ами ще ти нося масло!" След това нещата му тръгнали с главата надолу… Всичко се объркала – бизнесът му фалирал, жена му го напуснала заради негов братовчед… И след още три години той отново решил да прибегне до помощта на сестра Христина, но… този път тя му казала, че не го познава и го изгонила, пък да вървял да се оплаква като иска на владика

Николай. Тя не се страхувала нито от него, нито от Бойко Борисов, от Станишев… Единствено от Бог (ако престъпи волята Му). Не й трябвало нищо – само един парцел (метър на два), който тя ми посочи в манастирския двор… За мен енергията й беше позитивна – има дух в тази жена, макар да има и своите си човешки несъвършенства, които тя (в своята нерафинираност, простоватост) дори и не крие – каза, че не може да откаже цигарите и… извади пред мен цигара и запуши. Забелязах също, че отвреме-навреме сякаш имаше потупване в гърдите от нейна страна: „Аз това… Аз онова… Кой казва истината? – Само АЗ!" И такива неща, на които, колкото и да е трудно човек (особено с постижения, с дарби и способности) да се освободи и напълно изчисти от себелюбие, гордост и тщеславие. Но съм далеч от мисълта да я осъждам… Напълно съзнавам, че за да постигне това, което е направила дотук – за да успее да събере средства и да построи този манастирски комплекс… за да ходят при нея толкова хора за помощ… това не става току-така… без нищо – без Сила, която да стои зад нея и да я води. А в крайна сметка всеки от нас крие своите човешки несъвършенства… както и достойнства, но трябва да сме добронамерени – да гледаме с очите на Любовта (а не с очите на завистта!) и да откриваме, и приветстваме онази Божествена искра, която е у всеки човек – в някои по-голяма, в други по-малка. А у сестра Христина е голяма (поне според мен, а Бог ще прецени). Благословена да е!